

เรื่องสาวกเดียรถีย์

พวกเดียรถีย์สอนบุตรไม่ให้ไหว้สมณะ

ความพิสดารว่า สมัยหนึ่งพวกสาวกอัญญาเดียรถีย์ เห็นพวกลูกๆ ของคนพร้อมทั้งบริวาร เล่นอยู่กับพวกลูกของพวกอุบาสกผู้เป็นสัมมาทิฐิ ในเวลาลูกเหล่านั้นมาเรือนแล้ว จึงต่างให้กระทำปฎิญาณว่า “สมณะ พวกสาวกบุตร พวกเจ้าไม่พึงไหว้, แม้วิหารของสมณะเหล่านั้น พวกเจ้าก็ไม่พึงเข้าไป” วันหนึ่ง ลูกของพวกอัญญาเดียรถีย์เหล่านั้น กำลังเล่นอยู่ที่ใกล้แห่งซุ้มประตูนอกพระเชตะวันวิหาร มีความกระหายน้ำขึ้น ที่นั้น พวกเขาจึงส่งเด็กของอุบาสกคนหนึ่งไปสู่พระวิหาร สั่งว่า “เข้าไปดื่มน้ำในพระวิหารนั้นแล้ว จงนำมาเพื่อพวกเราบ้าง” เด็กนั้นก็เข้าไปยังพระวิหาร ถวายบังคมพระศาสดาแล้วกราบพูลความขอนั้น.

บุตรพวกเดียรถีย์นับถือพระพุทธศาสนา

ครั้งนั้น พระศาสดาตรัสเด็กนั้นว่า “เจ้าเท่านั้น ดื่มน้ำแล้วไป จงส่งแม่พวกเด็กนอกนี้มา เพื่อต้องการแก้การดื่มน้ำในที่นี้เทียว” เขาได้ทำอย่างนั้น. พวกเด็กเหล่านั้นมาดื่มน้ำแล้ว. พระศาสดารับสั่งให้หาเด็กเหล่านั้นมาแล้ว ตรัสธรรมกถาที่สบายแก่เด็กเหล่านั้น ทรงทำเด็กเหล่านั้นให้มีศรัทธามั่นคงแล้ว ให้ตั้งอยู่ในสภาวะและศีล เด็กเหล่านั้นไปสู่วิหารของตนๆ แล้ว แจ้งความนั้นแก่มารดาและบิดา ครั้งนั้นมารดาและบิดาของพวกเขา ถึงความโทมนัสปริเทวนาว่า “ลูกของพวกเรา เกิดเป็นคนมีทิฐิวิบัติเสียแล้ว” ครั้งนั้น คนที่สนิทสนมของพวกนั้นเป็นคนฉลาด มากกล่าวธรรมแก่คนเหล่านั้น เพื่อต้องการแก้อันยังความโทมนัสให้สงบ

มารดาและบิดาของพวกเขาเหล่านั้น ฟังถ้อยคำของพวกเขาแล้วจึงกล่าวว่า “พวกเราจักมอบพวกเขาเหล่านี้แก่พระสมณโคดมเสียทีเดียว” ดังนี้แล้ว นำไปสู่พระวิหารพร้อมด้วยหมู่ญาติเป็นอันมาก

ความเห็นเป็นเหตุให้สัตว์ไปทุกคติและสุคติ

พระศาสดาทรงตรวจดูอาสนะของคนเหล่านั้นแล้ว เมื่อจะทรงแสดงธรรม ได้ทรงภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า :-

“สัตว์ทั้งหลาย ผู้มีความรู้ว่ามีโทษในธรรมที่หาโทษมิได้ มีปกติเห็นว่าหาโทษมิได้ในธรรมที่มีโทษ เป็นผู้ถือด้วยดีซึ่งมิจฉาทิฎฐิยอมไปสู่ทุกคติ. สัตว์ทั้งหลาย รู้ธรรมที่มีโทษ โดยธรรมมีโทษ รู้ธรรมที่หาโทษมิได้ โดยความเป็นธรรมหาโทษมิได้ เป็นผู้ถือด้วยดีซึ่งสัมมาทิฎฐิ ยอมไปสู่สุคติ”